Nr. 4. Warszawa, dnia 6 marca 1920 r. Rok III.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 1 mk. Z zaboru austryjackiego i z terenów b. okupacji austryjackiej można wpłacać za numer „Dziennika Urzędowego M. S. W." 1 kor. 43 h. „Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji. Cena za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego 1 mk.

Redakcja i Administracja: Nowy-Świat Nr. 69, telefon Administracji 49-37.

II.

812.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1920 r. w przedmiocie djet i kosztów podróży dla funkcjonarjuszy państwowych na terytorjum b. zaboru rosyjskiego.

I. Urzędnikom państwowym etatowym i nieetatowym przyznaje się od dnia 1 stycznia 1920 r. aż do dalszego zarządzenia:

1) w razie podróży służbowych (komisyjnych) do miejscowości, leżących poza zwykłem ich miejscem służbowem, bez względu na odległość miejscowości:

a) djety dzienne;

b) zwrot kosztów podróży koleją, statkiem i podróży kołowej;

c) koszta przewozu bagażu;

2) w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe:

a) djety dzienne dla funkcjonarjusza państwowego czyli także dla jego żony i dzieci;

b) zwrot kosztów podróży koleją, statkiem i podróży kołowej funkcjonarjusza, jego żony i dzieci, tudzież jednej osoby ze służby, jeśli funkcjonarjusz jest żonatym lub wdowcem, mającym dzieci;

c) ryczałt na pokrycie kosztów przenosin.

II. Djety dzienne wynoszą w razie podróży służbowych w obrębie Państwa:

Dla urzędników kategorji płacy	Marek dziennie
I	125
II	100
III	85
IV	75
V	65
VI	55
VII	50
VIII	45
IX	40
X	35
XI	35

Dla żony funkcjonarjusza przyznaje się djety w wysokości 75%, zaś dla dzieci jego w wysokości 50% powyższego wymiaru.

Wysokość djet w razie podróży służbowych poza granicami Państwa unormują osobne przepisy.

Jeżeli spowodowany podróżą służbową pobyt w tej samej miejscowości trwa dłużej, niż 14 dni, to oznaczone w ustępie I pod 1 i 2 djety zmniejszają się począwszy od pietnastego dnia o 25%.

III. Podstawą obliczania wysokości djet, wyznaczonych w punkcie II dla urzędników, zaliczonych do pewnej kategorji płacy, jest ta kategorja płacy, do której odnośny urzędnik został zaliczony, bez względu na wysokość faktycznie przez niego pobieranej płacy.

IV. Urzędnikom, nie zaliczonym do żadnej kategorji płacy, należą się djety wedle tej kategorji płac zasadniczych (wraz z dodatkiem ekonomiczno-wojennym), oznaczonych w tabeli, dołączonej do Tymczasowych Przepisów służbowych z dnia 11 czerwca 1918 r. (Dz. P. Nr. 6, poz. 13), jakiej odpowiada ich płaca, a jeśli ich płaca leży w granicach dwu bezpośrednio po sobie nastepujących kategorji płac — kategorji bezpośrednio niższej.

V. Jednostką obliczenia djet jest 24-godzinny przeciąg czasu.

Przeciąg czasu krótszy, niż 24 godzin, liczy się za pełną jednostkę, jeśli cała czynność komisyjna trwa 6 godzin lub dłużej, w innych zaś wypadkach nie uwzględnia się go.

Djety należą się urzędnikom państwowym także za niedzielę i dni świąteczne, przypadające w czasie trwania podróży służbowych.

VI. Koszta podróży obejmną ceny biletów jazdy koleją lub statkiem, wydatki na dorożki (podwody) z dworca i na dworzeć, względnie z przystani i do przystani, oraz wydatki na tragarzy.

Zwrot kosztów przewozu bagażu podróżnego należy się, o ile podróż służbowa trwa więcej, niż 14 dni.

Urzędnikom I i do V kategorji płacy włącznie zwraca się cenę biletu I klasy, urzędnikom VI do IX kategorji płacy włącznie — cenę biletu II klasy, a urzędnikom X i XI kategorji płacy — cenę biletu III klasy. Jeśli na statkach są tylko 2 klasy, zwraca się urzędnikom I do IX kategorji płacy włącznie cenę biletu I klasy, a urzędnikom X i XI kategorji — cenę biletu II klasy. Urzędnikom, nie zaliczonym do żadnej kategorji płacy, zwraca się cenę biletu stosownie do tej kategorji płacy, wedle której wyznacza się im djety. Służbie urzędnika zwraca się zawsze bilet najniższej klasy.

Wydatki na dorożki z dworca i na dworzec (z przystani i do przystani) zwraca się wedle obowiązującej taryfy dorożkarskiej, o ile odległość ta nie wynosi więcej, niż 2 klm.

Przy odległościach większych zwraca się te wydatki, jak wogóle koszta podróży kołowej, wedle taryfy, obowiązującej w każdym powiecie dla podwód, dostarczanych w razie podróży służbowych urzędników państwowych.

W razie stwierdzonej niemożliwości dostarczenia podwód zwraca się koszta podróży kołowej w faktycznie wydanej kwocie, o ile kwota ta odpowiada praktykowanym w miejscu cenom najmu i wysokość jej została należycie wykazana.

Wydatki na tragarzy zwraca się w faktycznie wydanej kwocie, o ile kwota ta nie wynosi więcej, niż 3 marki za usługi tragarza w jednej miejscowości.

VII. Wysokość ryczałtu na przenosiny wynosi dla funkcjonarjuszy stanu wolnego i bezdzietnych wdowców jednomiesięczną płacę, dla żonatych i mających na utrzymaniu 1 lub 2 dzieci, dalej dla wdowców, mających na utrzymaniu nie więcej, niż 3 dzieci, dwumiesięczną płacę, w końcu dla żonatych, utrzymujących więcej, niż 2 dzieci lub wdowców, utrzymujących więcej, niż 3 dzieci, trzymiesięczną płacę.

Podstawą obliczenia jest płaca zasadnicza wraz z ewentualnemi dodatkami za lata służby, jednak bez dodatku ekonomiczno-wojennego i innych dodatków drożyźnianych.

Przy przeniesieniach z okazji awansu miarodajną jest płaca, uzyskana w drodze awansu.

Dla urzędników, nie zaliczonych do żadnej kategorji płacy, określa się ryczałt w wysokości zasadniczych poborów tej kategorji płacy, wedle której określa się wysokość djet (punkt IV).

VIII. Urzędnicy państwowi, odbywający podróże służbowe, mają używać takich środków przewozu, które, nie narażając celu podróży na niepotrzebną zwłokę, połączone są z najmniejszymi kosztami dla Skarbu Państwa.

IX. Urzędnikom państwowym, powołanym z innej części Polski do służby na obszarze b. zaboru rosyjskiego, przysługują należytości, określone w punkcie 1-ym niniejszego rozporządzenia z tem, że podstawą obliczenia ryczałtu na przewóz mebli jest zasadnicza płaca wraz z ewentualnymi dodatkami za lata służby, połączona z tem stanowiskiem, na które zostali powołani.

X. W poszczególnych wypadkach mogą być urzędnikom przyznawane, za zgodą Ministerstwa Skarbu tytułem zwrotu kosztów przeniesienia kwoty rzeczywiście poniesionych wydatków, o ile będą zarachowane i należycie udokumentowane.

XI. Przepisy, zawarte w punktach I, V, VI, VII, VIII, IX niniejszego rozporządzenia mają analogiczne zastosowanie do niższych funkcjonarju-

szy państwowych, nie należących do kategorji urzędników, z następującymi zmianami:

1) w razie podróży służbowych należą się im djety dzienne w połowie wysokości djet, wyznaczonych dla urzędników najniższej kategorji płacy;

2) zwraca się im, tudzież w wypadkach przeniesień także ich żonom i dzieciom, lecz nie ich służbie — cenę biletów III klasy, względnie cenę biletów II klasy, jeśli na statkach są tylko 2 klasy.

XII. Osobom postronnym, powołanym na służbę państwową, nie przysługują należytości, niniejszem rozporządzeniem określone.

XIII. Przepisy niniejszego rozporządzenia wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 1920 r.; nie mają one jednak zastosowania do podróży służbowych i przeniesień, jakie miały miejsce przed tym dniem, choćby nawet odnośne rachunki nie zostały do tej chwili sprawdzone i zrealizowane.

XIV. Do wyjaśnienia wątpliwości, powstałych przy stosowaniu przepisów niniejszego rozporządzenia, powołane jest Ministerstwo Skarbu.

XV. Niniejsze rozporządzenie znosi wszystkie poprzednie rozporządzenia i przepisy, tego przedmiotu dotyczące.

Prezydent Ministrów
(—) *L. Skulski.*

Minister Skarbu
(—) *Wł. Grabski.*

III.

813.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 stycznia 1920 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie upaństwowienia Straży Ogniowej m. st. Warszawy.

W celu zapewnienia bezpieczeństwa publicznego i ochrony mienia obywateli państwa i objektów państwowych i miejskich przez podniesienie sprawności technicznej Straży Ogniowej m. st. Warszawy zarządza się na zasadzie ustawy z r. 1867 co następuje:

§ 1

Z dniem 1 lutego 1920 r. Straż Ogniowa m. st. Warszawy przechodzi z powrotem pod zarząd władz państwowych.

§ 2.

Uprawnienia b. oberpolicmajstra m. st. Warszawy, przewidziane w ustawie 1867 r. w art. 6, przechodzą na komendanta Policji Okręgu m. st. Warszawy.

§ 3.

Wszyscy funkcjonarjusze, pełniący służbę w chwili wydania niniejszego rozporządzenia w Straży Ogniowej m. st Warszawy, zakwalifikowani przez przewidziane w art. 7 niniejszego rozporządzenia Komisje Kwalifikacyjne, korzystać będą z wszelkich praw i prerogatyw, służących urzędnikom i funkcjonarjuszom państwowym.

§ 4.

Funkcjonarjusze Straży, zdyskwalifikowani przez Komisję, mają prawo do otrzymania odprawy według norm, przewidzianych dla pracowników miejskich m. st. Warszawy.

§ 5.

Funkcjonarjusze Straży Ogniowej dzielą się na wyższych i niższych.

Wyżsi funkcjonarjusze:
- Komendant Straży Ogniowej;
- Dowódca Oddziału Straży;
- Zastępca Dowódcy Oddziału Straży.

Niżsi funkcjonarjusze:
- Starszy przodownik Straży;
- Przodownik Straży;
- Starszy Strażak;
- Strażak.

§ 6.

Pobory Komendanta Straży odpowiadać będą poborom urzędnika Policji Państwowej kat. VI.

Pobory Dowódcy Oddziału odpowiadać będą poborom urzędnika Policji Państwowej kat. VIII.

Pobory zastępcy Dowódcy Oddziału odpowiadać będą poborom funkcjonarjusza Policji kat. IX.

Pobory starszego przodownika Straży Ogniowej odpowiadać będą poborom starszego przodownika Policji Państwowej.

Pobory przodownika Straży odpowiadać będą poborom przodownika Policji Państwowej.

Pobory starszego strażaka i strażaka odpowiadać będą poborom posterunkowego.

§ 7.

Skład i tryb postępowania Komisji Kwalifikacyjnej dla wyższych funkcjonarjuszów Straży odpowiadać będzie składowi i trybowi postępowania Komisji Kwalifikacyjnej, przewidzianej dla wyższych funkcjonarjuszów Policji. Skład i tryb postępowania dla niższych funkcjonarjuszów Straży odpowiadać będzie składowi i trybowi postępowania Komisji, przewidzianej dla niższych funkcjonarjuszów Policji.

§ 8.

Wszelkie koszta utrzymania Straży Ogniowej m. st. Warszawy ponosi bezpośrednio Skarb Państwa, z tem jednak, że gmina m. st. Warszawy zwracać będzie Skarbowi Państwa jedną czwartą część tych kosztów.

Na gminę miejską m. st. Warszawy za zgodą Magistratu m. st. Warszawy wkłada się obowiązek

awansowania całości wszelkich wypłat, związanych z utrzymaniem i inwestycjami Straży Ogniowej m. st. Warszawy aż do dnia 1 kwietnia 1920 r., przyczem zwrócone będą jej przez Skarb Państwa trzy czwarte wszystkich wydatków, poniesionych przez Straż Ogniową, począwszy od dnia 1 stycznia 1920 r.

§ 9.

Cały majątek ruchomy obecnej Straży Ogniowej pozostaje w użytkowaniu upaństwowionej Straży Ogniowej m. st. Warszawy. W przedmiocie ostatecznego uregulowania tytułu własności powyższego majątku nastąpi specjalna umowa pomiędzy władzami państwowemi a gminą m. st. Warszawy.

§ 10.

Gmina m. st. Warszawy obowiązana jest dostarczyć lokali, potrzebnych na umieszczenie oddziałów i posterunków Straży Ogniowej oraz biur i mieszkań służbowych za wynagrodzeniem

§ 11.

Przepisy, dotyczące umundurowania, obowiązków służbowych, trybu postępowania służbowego oraz odpowiedzialności dyscyplinarnej funkcjonarjuszów Straży Ogniowej, będą wydane dodatkowo przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

§ 12.

Etaty Straży Ogniowej określi Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 13.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia poleca się Komendantowi Policji w porozumieniu z Prezydentem m. st. Warszawy.

Warszawa, d. 26 stycznia 1920 r.

Minister Spraw Wewnętrznych
w/z.
(–) *Iszkowski.*
Minister Skarbu
(—) *Grabski.*

814.

Instrukcja Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 grudnia 1919 r. dla Inspektorów Samorządu Gminnego przy Wydziałach Powiatowych na obszarach Polski b. zaboru rosyjskiego.

§ 1.

Przy każdym powiatowym Związku Komunalnym Ziemskim istnieje stanowisko Inspektora Samorządu Gminnego. Inspektor Samorządu Gminnego jest urzędnikiem komunalnym, mianowanym i zwalnianym w myśl art. 44 Tymczasowej Ordynacji Powiatowej z d. 4 lutego 1919 r. przez Przewodniczącego Wydziału Powiatowego po wysłuchaniu opinji Wydziału Powiatowego.

O b o w i ą z k i.

Ogólne.

§ 2.

Do zadań Inspektorów Samorządu Gminnego należy:

1) przeprowadzanie reorganizacji samorządu gminnego na zasadzie nowych przepisów obowiązujących;
2) stała kontrola działalności organów gminnych;
3) udzielanie rad i wskazówek tym organom w zakresie gospodarki i biurowości gminnej.

§ 3.

Inspektorzy nie posiadają w stosunku do organów gminnych władzy wykonawczej ani dyscyplinarnej.

W razie ujawnienia nadużyć, przekroczenia kompetencji organów gminnych lub szkodliwej działalności tych organów, oraz we wszystkich wypadkach, wymagających powzięcia jąkiekolwiek decyzji, Inspektor składa raport Przewodniczącemu Wydziału Powiatowego, t. j. Staroście (patrz niżej §§ 4 A i 5).

Szczegółowe.

§ 4.

Obowiązki szczegółowe Inspektora polegają:

1) na organizacji i uporządkowaniu gospodarki gminnej i
2) na ścisłej kontroli biegu spraw w samorządzie gminnym i działalności jego organów.

A. W dziedzinie organizacji i uporządkowania gospodarki gminnej najważniejszymi obowiązkami Inspektora są:

1) współdziałanie przy tworzeniu i organizacji Rad Gminnych i innych organów na zasadzie Dekretu o utworzeniu Rad Gminnych z d 28 listopada 1918 r. i Przep. Wykonawczych do tegoż Dekretu;
2) ujednostajnianie działania organów gminnych oraz dokonanie praktycznego rozgraniczenia atrybucji Zgromadzeń Gminnych, Rad Gminnych, Wójtów i Pisarzy Gminnych na zasadzie Dekretu o utworzeniu Rad Gminnych z d. 28 listopada 1918 r. i w myśl Instrukcji dla Rad Gminnych z d. 24 marca 1919 r.
3) dopilnowanie odpowiedniego obsadzenia urzędów gminnych, a zwłaszcza stanowiska Pisarza Gminnego (Art. 4 i 7 lit. d Dekretu o utworzeniu Rad Gminnych);

Uwaga. W tym celu Inspektor przedstawia Przewodniczącemu Wydziału Powiatowego potrzebę nowych wyborów na urzędy gminne, o ile osoby, dotychczas je zajmujące, piastują swój urząd nieformalnie;

4) uporządkowanie rachunkowości i biurowości gminnej;
5) zaopiekowanie się archiwami, księgami ludności i dowodami, mającymi dla gminy znaczenie, w celu uchronienia ich przed zniszczeniem;
6) zarządzenia co do zaprowadzenia ksiąg kontroli: kosztów kuracyjnych, płaconych za niezamożnych mieszkańców gminy, powinności podwodowej, szarwarkowej i innych odpowiednio do potrzeb miejscowych;
7) dopilnowanie prawidłowego ułożenia list osób, uprawnionych do głosu na Zgromadzeniu Gminnem;
8) nadzór nad reorganizacją oraz uporządkowaniem rachunkowości i biurowości gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych.

B. W dziedzinie stałej kontroli do obowiązków Inspektora należy przedewszystkiem:

1) badanie stanu poszczególnych gromad, należących do gminy, pod względem: kulturalnym, majątkowym, zdrowotnym, opieki nad ubogimi, policji ogniowej, budowlanej: kontrola stanu dróg gminnych, mostów i t. d., w ogólności zaś wszechstronne badanie, czy gmina w stosunku do wszystkich należących do niej gromad wykonywa istotne swe obowiązki, objęte zakresem działania gminy;
2) jeneralna wizytacja rewizyjna każdej gminy w powiecie, z której winien być spisany protokół rewizji jeneralnej według wzoru, dołączonego do Instrukcji dla Inspektorów Samorządu Gminnego z dnia 4 kwietnia 1919 r.:
a) przy przystąpieniu do reorganizacji urzędu gminnego na zasadzie przepisów, obecnie obowiązujących, a następnie
b) raz na rok po wprowadzeniu nowego budżetu gminnego;
3) zwyczajna wizytacja rewizyjna każdej gminy w powiecie przynajmniej raz na kwartał, z której winien być spisany protokół rewizji zwyczajnej, według wzoru, dołączonego do instrukcji dla Inspektorów Samorządu Gminnego z dnia 4 kwietnia 1919 r.;
4) udział możliwie we wszystkich Zgromadzeniach Gminnych budżetowych, sprawozdawczych i wyborczych;
5) udział w ważniejszych posiedzeniach Rad Gminnych.

Uwaga. Inspektor nie korzysta z głosu decydującego ani na Zgromadzeniach Gminnych ani też na posiedzeniach Rad Gminnych i ogranicza się tylko do dawania rad i wskazówek, korzysta jednak z prawa zabierania głosu w każdej chwili;

6) polubowne załatwianie sporów pomiędzy organami gminy;
7) kontrola wszechstronna nad działalnością organów gminy;
8) pomoc i kontrola nad sporządzaniem projektu budżetu gminnego i uchwalaniem tegoż budżetu przez Zgromadzenie Gminne, jakoteż kontrola nad prawidłowem jego wykonaniem;
9) dokonywanie rewizji rachunkowości i stanu funduszów gminy oraz wszelkich zakładów i instytucji gminnych, pod zarządem gminy będących;
10) kontrola nad prawidłowem prowadzeniem biurowości w gminie oraz kierowanie pracami Pisarzy Gminnych;
11) zbieranie danych statystycznych oraz opracowywanie ogólnych sprawozdań i wniosków, dotyczących gospodarki gminnej i stanu gmin w powiecie.

Uwaga. Materjał do powyższych sprawozdań stanowią w pierwszym rzędzie: kopje protokółów posiedzeń Rad gminnych i Zgromadzeń Gminnych, wyciągi kwartalne o stanie kasowym, roczne sprawozdania kasowe oraz wyniki przeprowadzonych rewizji.

§ 5.

Inspektor Samorządu Gminnego sporządza z każdej wizytacji rewizyjnej odpowiedni protokół, który winien być niezwłocznie przedstawiony Przewodniczącemu Wydziału Powiatowego.

Stosunek służbowy.

§ 6.

Władzę dyscyplinarną nad Inspektorem Samorządu Gminnego sprawuje — w myśl art. 37 cyfry c. Tymczasowej Ordynacji Powiatowej z d. 4 lutego 1919 r. — Wydział Powiatowy.

W zakresie pełnienia swych funkcji Inspektor podlega, jak wszyscy inni urzędnicy Powiatowego Związku Komunalnego, Przewodniczącemu Wydziału Powiatowego, winien przeto stosować się do dyrektyw tegoż i wykonywać jego zlecenia, wydawane w zakresie niniejszej instrukcji.

§ 7.

Pobory Inspektora Samorządu Gminnego ustanawia Sejmik Powiatowy, stosownie do cyfry 8 art. 17 Tymczasowej Ordynacji Powiatowej z d. 4 lutego 1919 r.

Zaleca się, aby uposażenie Inspektora Samorządu Gminnego odpowiadało poborom urzędników państwowych VII kategorji płacy (referenta).

Pobory osobiste Inspektora oraz wszelkie, związane z jego czynnościami wydatki, ponosi Kasa Powiatowa Komunalna.

§ 8.

Inspektor Samorządu Gminnego w zakresie swej kompetencji, zakreślonej w §§ 2 — 4 niniejszej instrukcji, nie może przedsiębrać żadnej akcji bez wiadomości i aprobaty Przewodniczącego Wydziału Powiatowego, jako swego bezpośredniego zwierzchnika.

W tym celu Inspektor winien:

1) przedkładać Przewodniczącemu Wydziału Powiatowego do aprobaty, względnie wspól-

nie z nim ustalać plan mających się rozpocząć prac oraz ustalać dni wyjazdów do gmin na posiedzenie Rad Gminnych i w sprawach rewizyjnych;

2) o wyjazdach nadzwyczajnych, przedsiębranych przez Inspektora lub o zmianach w rozkładzie wyjazdów stałych — terminowych, zawiadamiać przynajmniej na 24 godzin przed wyjazdem Przewodniczącego Wydziału Powiatowego z podaniem motywów;

3) składać Przewodniczącemu Wydziału Powiatowego w dwóch egzemplarzach sprawozdania miesięczne o ilości dokonanych wyjazdów z wyłuszczeniem spraw i uwagami o stanie gmin. Jeden egzemplarz sprawozdania powyższego przesyła Przewodniczący Wydziału Powiatowego do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, zaś — po zorganizowaniu Województwa - do Województwa;

4) na zlecenie Przewodniczącego brać udział w posiedzeniach Wydziału Powiatowego bez prawa głosowania.

§ 9.

Inspektor winien się informować o wszelkich mających charakter ogólny zarządzeniach Władz Państwowych i Samorządowych w powiecie, czego wymaga ciągła jego styczność z ludnością powiatu w czasie sprawowania obowiązków służbowych.

§ 10.

Inspektor Samorządu Gminnego, jako urzędnik komunalny, wchodzi w skład biura Wydziału Powiatowego i w tym biurze urzęduje.

Inspektor winien jednakże wykonywać jedynie funkcje, zakreślone przez Instrukcję. Załatwia on tylko te czynności biurowe, które wynikają z nałożonych Instrukcją obowiązków, zaś wszelka korespondencja, nie wyłączając korespondencji do gmin w sprawach do czynności Inspektora się odnoszących, wychodzi od Przewodniczącego Wydziału Powiatowego.

Prawa posługiwania się własnymi blankietami lub własną pieczęcią służbową Inspektor Samorządu Gminnego nie posiada.

W celu wykonywania swych funkcji Inspektor winien korzystać z wszelkich niezbędnych do jego pracy ułatwień, a więc: otrzymywać konie do wyjazdów służbowych powiatowe lub gminne, zaś w porze zimowej odpowiednie ciepłe okrycie, które jednakże pozostaje własnością Powiatowego Związku Komunalnego.

§ 11.

Dla prawidłowego zorganizowania kontroli i ciągłości prac Inspektora wszelkie akta i książki, do spraw się odnoszące, winny być prowadzone oddzielnie, przyczem należy zaprowadzić:

1) akta dla każdej gminy oddzielnie,
2) kontrolę wyjazdów do gmin;
3) kontrolę posiedzeń Rad gminnych;
4) kontrolę Zgromadzeń gminnych;
5) kontrolę stanu finansowego gmin;
6) zeszyt z odpisami składanych sprawozdań;
7) wykazy danych statystycznych, zbieranych za pomocą wysyłanych kwestjonarjuszy.
8) pamiętnik spraw do załatwienia.

§ 12.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, a po zorganizowaniu Województw — Województwo, na podstawie przedłożonych przez Przewodniczących Wydziałów Powiatowych sprawozdań Inspektorów udziela, jako najwyższa instancja zwierzchnicza w sprawie urzędowania Inspektorów, Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych rad i wskazówek.

Ministerjum (Województwo) organizuje również zjazdy Inspektorów Samorządu Gminnego, o ile zajdzie tego potrzeba.

§ 13.

Instrukcja dla Inspektorów Samorządu Gminnego przy Wydziałach Powiatowych na obszarach Polski b. zaboru rosyjskiego z dnia 4 kwietnia 1919 r. (Dz. Urzęd. Min. Spr. Wewn. Nr. 32 poz. 402) traci — z wyjątkiem dołączonych do niej wzorów formularzy — moc obowiązującą.

Warszawa, d. 30 grudnia 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

(Dodatkowe pytanie do wzoru formularza protokółu jeneralnej rewizji gminnej).

IX. Stan poszczególnych gromad.

51. Jaki jest stan każdej z poszczególnych gromad, należących do gminy, pod względem kulturalnym (szkolnictwo), majątkowym, zdrowotnym, opieki nad ubogimi? Czy budynki odpowiadają przepisom ogniowym i budowlanym? Jaki jest stan dróg gminnych, mostów i t. d.?

IV.

815.

Okólnik (714) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Starostów w sprawie remontów i instalacji lokali Starostw.

A. Gruntowne remonty i nowe budowle.

1. W tych sprawach należy stosować się ściśle do dołączonego tu okólnika Ministerstwa Robót Publicznych z d. 10 września r. b. Nr. 10.

B. Fundusz na instalacje i drobne remonty.

2. Na instalacje i drobne remonty lokali Starostw wstawiło tutejsze Ministerstwo do swego ogólnego budżetu odpowiednią kwotę ryczałtową.

Kwotą tą dysponuje *wyłącznie* Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

C. Postępowanie celem uzyskania kredytu na drobne remonty i instalacje.

3. Komisja Gospodarcza Starostwa (patrz okólnik Nr. 280, Dz. Urzęd. Min. Spr. Wewn. Nr. 34, poz. 427), stwierdziwszy za pomocą sporządzenia protokółu naradczego (patrz okólnik Ministerstwa Robót Publicznych z d. 10 września 1919 r. Nr. 10 do architektów powiatowych i okręgowych) potrzebę dokonania drobnego remontu lub zaprowadzenia instalacji (np.: wodociągowej, elektrycznej, gazowej i t. p.), przedkłada tutejszemu Ministerstwu umotywowany wniosek na otwarcie kredytu oraz opinję i kosztorys, sporządzony przez powiatowego architekta, ewentualnie inżyniera.

4. Ministerstwo po zbadaniu i stwierdzeniu potrzeby remontu upoważnia Komisję Gospodarczą do przeprowadzenia robót i asygnuje w Kasie Powiatowej odnośny kredyt (§ 3, poz. 3 budżetu Starostwa).

D. Dokonanie remontu.

5. Komisja Gospodarcza przeprowadza pod fachowym nadzorem architekta lub jego zastępcy remont lub instalację we własnym zarządzie lub też na wniosek powiatowego architekta (inżyniera) powierza roboty odpowiedniemu przedsiębiorcy.

E. Odbiór roboty i wypłata.

6. Odbioru dokonanego remontu lub instalacji dokonuje Komisja Gospodarcza z udziałem architekta powiatowego (ewentualnie inżyniera), jako rzeczoznawcy, sporządza protokół odbioru i uskutecznia wypłatę sprawdzonego przez architekta (ewentualnie inżyniera) rachunku i przedkłada o tem Ministerstwu Spraw Wewnętrznych sprawozdanie wraz z odpisem protokółu odbioru i sprawdzonego rachunku.

Warszawa, d. 28 października 1919 r. (A B. 4905/2).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

Załącznik do okólnika Nr. 714.

Do Architektów Okręgowych i Powiatowych.

Wobec licznych zapytań, skierowanych do Ministerstwa przez Architektów Powiatowych, czy mają obowiązek oni na każde wezwanie przedstawicieli różnych władz lub urzędów państwowowych sporządzać szkice, projekty, kosztorysy na projektowane przez nie nowe budowle oraz przeróbki i naprawy w istniejących, niniejszem Ministerstwo komunikuje, że wykonywanie projektów na budowle państwowe nie należy do obowiązków służbowych Architekta Powiatowego, o ile nie zostało wydane odnośne polecenie Ministerstwa Robót Publicznych.

Wogóle, jeżeli zachodzi potrzeba wzniesienia budynków, wykonania przebudowy lub naprawy w istniejących budowlach, urząd lub instytucja zainteresowana winna przedewszystkiem wdrożyć akcję celem uzyskania niezbędnych kredytów.

W tym celu pod przewodnictwem Starosty lub jego zastępcy należy zwołać naradę, złożoną z przedstawicieli stron interesowanych, Lekarza i Architekta Powiatowego i spisać z nimi protokół naradczy, który zawierać ma:

a) uzasadnioną potrzebę wzniesienia danej budowli, przebudowy lub naprawy oraz podane wszelkie szczegóły, potrzebne do ułożenia kosztorysu;

b) przy zamierzonej nowej budowli program ogólny z wymienieniem ilości ubikacji mieszkalnych, ubocznych i pomocniczych z oznaczeniem powierzchni użytkowej i wzajemnej zależności poszczególnych pomieszczeń;

c) szkic sytuacyjny placu pod zamierzoną budowlę z podaniem ewentualnych kosztów kupna;

d) szkic i kosztorys przybliżony zamierzonej budowli lub szczegółowy zamierzonej naprawy i t. p.

Sporządzenie planu sytuacyjnego gruntu, proponowanego pod budowlę, szkiców zestawienia wymienionych kosztorysów przybliżonych lub szczegółowych należy do obowiązków Architekta Powiatowego.

Protokół naradczy, sporządzony zgodnie z rozporządzeniem Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych, Duchownych i Oświecenia Publicznego z dnia 28 sierpnia 1833 r. Nr. 4003/14794, zaopatrzony w podpisy wszystkich członków narady wraz z załącznikami, zainteresowana instytucja lub urząd skierowuje do odnośnych władz przełożonych celem dalszego traktowania.

Zaznaczam, że funkcje Komisji Wojewódzkiej, wspomnianej w rozporządzeniu powyższem, należą do Architekta Okręgowego, a Komisji Rządowej — do Ministerstwa Robót Publicznych.

Warszawa, d. 10 września 1919 r.

Szef Sekcji
(—) *Jakimowicz.*

ROZPORZĄDZENIE ZASTRZEGAJĄCE

aby protokóły naradcze co do projektowanych do wykonania robót lub napraw w budowlach lądowych i wodnych obejmowały wszelkie wiadomości, potrzebę takowych robót usprawiedliwiające.

Komisja Rządowa Spraw Wewnętrznych, Duchownych i Oświecenia Publicznego.

Dostrzegając, że w protokółach, dołączonych do kosztorysów, na różne reperacje budowli tak lądowych, jak i wodnych, a mających usprawiedliwiać potrzebę tychże reperacji, po większej części czyniona jest tylko ogólna wzmianka o potrzebie proponowanych robót bez żadnego wyszczególnienia: na czem reperacje zależą, a zważając, że, aby rzeczone protokóły odpowiadały swojemu przeznaczeniu, powinny wykazywać szczegóły reperacji; kosztorysy zaś tylko to obejmować, co protokóły za potrzebne wskazują, zaleca, aby odtąd w każdym protokóle, mającym służyć za zasadę do ułożenia kosztorysu, żądane szczegóły zamieszczano i same protokóły z potrzebną ścisłością i rzetelnością sporządzane były, czego dopilnowanie do Komisji Wojewódzkiej należeć będzie. Wskutek zaś tego wszystkie kosztorysy Komisji Rządowej od dnia 15 października r. b. składane, w którychby nie zastosowano się do niniejszego rozporządzenia, zwracane będą Komisji Wojewódzkiej bez zatwierdzenia.

W Warszawie, dnia 28 sierpnia 1833 r.

816.

Okólnik (781) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Przewodniczących Wydziałów Powiatowych w sprawie djet Starostów.

Poniżej umieszczone pismo Ministerstwa Spraw Wewnętrznych do Przewodniczącego Wydziału Powiatowego w . . . . podaje się do wiadomości i zastosowania.

Warszawa, d. 29 listopada 1919 r. (S. P. 1903/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *S. Wojciechowski.*

Do Przewodniczącego Wydziału Powiatowego
w . . . .

Na pismo z d. 10 listopada r. b. Nr. 344/1 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje, że djety Starosty w wypadkach podróży zarówno w sprawach powiatowego związku komunalnego, jak i w sprawach państwowych winny być regulowane z funduszów Państwa według norm przepisanych. Starosta, występujący jako Przewodniczący Wydziału Powiatowego, tem niemniej pozostaje przedstawicielem władzy centralnej i jako urzędnik Państwa pobiera pensje i djety z kasy powiatowej tejże samej kategorji.

Z powyższego wynika niedopuszczalność ustanowienia przez Sejmik rocznego ryczałtu na rozjazdy Starosty lub wypłacania mu z sum komunalnych djet na poszczególne rozjazdy.

Warszawa, d. 29 listopada 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *S. Wojciechowski.*

817.

Okólnik (795) Ministra Spraw Wewnętrznych do Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, wszystkich Starostów w Kongresówce, Komisarzy Rządu na miasta Warszawę i Łódź oraz Naczelnika Policji Państwowej w Lublinie w przedmiocie rozdziału kompetencji między U. O. n. G. W. a Z. B. W. i Dziekanatami w sprawie grobów wojskowych.

Poniżej zamieszczony odpis rozkazu Ministerstwa Spraw Wojskowych podaje się do wiadomości.

Warszawa, d. 6 grudnia 1919 r. (I. W. 1755/2).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

Do Rozk. Dz. Wojsk.

Rozdział kompetencji między Urzędem Opieki nad grobami wojskowemi a Zarządami Budownictwa Wojskowego i Dziekanatami w sprawach grobów wojskowych.

Do urzędu opieki nad grobami wojskowemi należy ewidencja grobów, prowadzenie katastru, wszelka propaganda, związana z utrzymaniem, upiększaniem grobów i cmentarzy wojskowych, zakładanie towarzystw wojskowo-cywilnych, wszelka inicjatywa w urządzaniu składek na cele grobów, kontrola prac Z. B. W., obejmowanie efektów po poległych, wydawanie zarządzeń, związanych z propagandą, ewidencją, katastrem, ekshumacją i t. p.

Do Zarządu Budownictwa Wojskowego należy:

budowa, remont, upiększanie grobów wojskowych, sprawy cmentarno-gruntowe, wykonywanie planów, szkiców, kosztorysów, prowadzenie ewidencji planów, szkiców i projektów, dokonywanie zdjęć fotograficznych pomników, cmentarzy, prowadzenie ewidencji tych zdjęć, dostarczanie materjału dla propagandy U. O. n. G. W., budżetowanie wszelkich wydatków budowlanych

oraz kosztów upiększania grobów i cmentarzy z funduszów państwowych lub z wpływu ofiarności publicznej, sprawdzanie kosztów budowlanych z udzielanych funduszów rządowych lub prywatnych, przedkładanie aktów do sprawdzenia Intendenturze D. O. Gen., porozumiewanie się w sprawach artystycznych i w kwestjach wyboru położenia cmentarzy z Ministerstwem Sztuki i Kultury.

Do Dziekanatu należy:

udzielanie U. O. n. G. W. wszelkich informacji z ksiąg metrykalnych.

Warszawa, d. 29 listopada 1919 r.

II Wice-Minister Spraw Wojskowych
K. Sosnkowski w r.
Gen.-Ppor.

818.

Okólnik (796) Ministra Spraw Wewnętrznych do Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, wszystkich Starostów w Kongresówce, Komisarzy Rządu na miasta Warszawę i Łódź oraz Naczelnika Policji Państwowej w Lublinie w sprawie organizacji Urzędu Opieki nad grobami wojskowemi.

Poniżej zamieszczony odpis rozkazu Ministerstwa Spraw Wojskowych podaje się do wiadomości.

Warszawa, d. 6 grudnia 1919 r. (J. W. 1755/1).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

Do Rozk. Dz. Wojsk.

Organizacja Urzędu Opieki nad grobami wojennemi.

Celem przeprowadzenia ewidencji grobów i cmentarzy wojskowych w kraju oraz opieki nad niemi zostaje stworzony *przy każdem D. O. Gen.* Urząd Opieki nad grobami wojskowemi.

D. O. Gen. zorganizują do dnia 15 grudnia r. b. Urzędy Opieki nad grobami wojskowemi, przekazując im cały materjał dotychczasowych Oddziałów grobów wojennych, znajdujących się bądź to przy Z. B. W., bądź to przy rzymsko katolickich Dziekanatach.

D. O. Gen. Lwów utworzy w Przemyślu ekspozyturę.

U. O. n. G. W. jest pod względem wojskowo-administracyjnym bezpośrednio zależny od Szefa Sztabu, pod względem zaś gospodarczym od kompanji sztabowej D. O. Gen.

Do U. O. n. G. W. należy:

a) dokładna ewidencja cmentarzy i grobów i założenie katastru grobów wojskowych;

b) informowanie publiczności o sprawach grobów wojskowych poległych i zmarłych;

c) propagowanie idei opieki nad grobami w porozumieniu z towarzystwami dobroczynnemi i władzami cywilnemi przez broszury, obrazy świetlne i t. d. i zakładanie komitetów, inicjujących zbieranie składek na rzecz opieki nad grobami z przekazaniem pieniędzy Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej na rachunek Ministerstwa Spraw Wojskowych — Sekcja Bud. Wojsk.;

d) załatwianie spraw ekshumacji i przewozu zwłok poległych;

e) obejmowanie efektów po poległych i oddawanie ich celem osądzenia ich przynależności referentowi praw. D. O. Gen.;

f) kontrola prac budowlanych, wykonywanych przez Z. B. W. i komunikowanie się w sprawach budowlanych i budżetowych z Z. B. W., w sprawach katastru — z Dziekanatem D. O. Gen.

Sprawy budownictwa, remontu, upiększenia grobów, sprawy cmentarno-gruntowe i t. d. i wszelkie z tem związane sprawy budżetowe oddaje się Zarządom B. W. przy D. O. Gen.

Skład osobowy U. O. n. G. W. podaje niżej wymieniony tymczasowy etat:

1 naczelnik U. O. n. G. W. — oficer sztabu lub kapitan;

1 st. referent — kapitan lub porucznik;

1 mł. referent — porucznik lub podporucznik;

6 pisarzy — podoficerowie (inwalidzi);

1 maszynistka;

1 goniec.

Grabarze i dozorcy cmentarni (tylko inwalidzi: leśnicy i ogrodnicy) wedle potrzeby.

Warszawa, d. 30 listopada 1919 r.

II Wice-Minister Spraw Wojskowych
K. Sosnkowski,
Gen.-Ppor.

819.

Okólnik (838) Ministra Spraw Wewnętrznych do Szefów Sekcji i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych oraz Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie ogłaszania rozporządzeń rządowych w Dzienniku Ustaw.

Poniżej zamieszczony odpis okólnika Prezydenta Ministrów podaje się do wiadomości i zastosowania się.

Warszawa, d. 29 grudnia 1919 r. (O. P. 7240/1).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Iszkowski.*

W myśl art. 21 dekretu o organizacji władz naczelnych z d. 3 stycznia 1918 r. (Dz. Pr. Nr. 1 poz. 1) w Dzienniku Praw winny być ogłaszane „ustawy, zatwierdzone przez Radę Regencyjną oraz wydane przez nią dekrety“. Natomiast wszelkie rozporządzenia zarówno Rady Ministrów, jak i poszczególnych Ministrów winny były być ogła-

szane jedynie w gazecie rządowej, t. j. w „Monitorze Polskim“. Pomimo to jeszcze w czasie trwania mocy obowiązującej tego dekretu wiele rozporządzeń ogłaszano także w Dzienniku Praw, jakkolwiek mocy prawnej nabierały one już i wyłącznie z chwilą ogłoszenia ich w „Monitorze Polskim“.

W tym stanie rzeczy zmianę i to zasadniczą wprowadziła dopiero *ustawa z d. 31 lipca 1919 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej* (D. U. R. P. Nr. 66 poz. 400). Art. 1 tej ustawy stanowi, że w Dzienniku Ustaw ogłaszane będą oprócz ustaw sejmowych i ratyfikowanych przez Sejm umów międzynarodowych także „powszechnie obowiązujące rozporządzenia Rządu, wydane na podstawie obowiązujących ustaw“ oraz „oświadczenia rządowe, które w myśl obowiązujących przepisów w Dzienniku Ustaw umieszczone być winny“.

W myśl art. 3 i 4 tych przepisów wszelkie akty prawne, w art. 1 wymienione, nabierają mocy prawnej dopiero z chwilą ogłoszenia ich w Dzienniku Ustaw, ogłoszenie ich przeto w „Monitorze Polskim“ tej mocy prawnej im nie nadaje. Pomimo tego wyraźnego brzmienia ustawy dotychczasowa praktyka utrzymywała się naogół i nadal, t. j ogłaszano wszystkie rozporządzenia w „Monitorze Polskim“, podczas gdy ogłoszenia w Dzienniku Ustaw żądano tylko dla niektórych z nich. Podnieść należy, że jednolitego kryterjum, na podstawie którego byłoby przeprowadzone rozróżnienie między temi rozporządzeniami, które miały być ogłoszone tylko w „Monitorze Polskim“, a temi, które ogłoszono także w Dzienniku Ustaw, niepodobna się dopatrzeć i powody, dla których żądano takiej podwójnej publikacji, były przeważnie dość przypadkowej natury.

By na przyszłość wprowadzić jednolity sposób postępowania, proszę P. Ministra (Prezesa) o wydanie zarządzenia, aby wszelkie Jego rozporządzenia, mające obowiązywać powszechnie ludność, a nie wyłącznie organa rządowe, były posyłane do publikacji redakcji Dziennika Ustaw.

Nie przeszkadza to oczywiście równoczesnemu ogłaszaniu ich w „Monitorze Polskim“, co jest tembardziej wskazane, że przyczynić się może do faktycznego rozpowszechnienia wśród ludności znajomości odnośnych rozporządzeń. Podnieść jednak należy, że jedynie ogłoszenie takich rozporządzeń w Dzienniku Ustaw nadaje im moc prawną.

Celem uniknięcia niepożądanych następstw w razie ogłoszenia takich rozporządzeń w „Monitorze“ przed ukazaniem się ich w Dzienniku Ustaw jest konieczne, by te rozporządzenia i ustawy, których ogłoszenie także w „Monitorze“ jest pożądane, nie były przysyłane Prezydjum Rady Ministrów dla zarządzenia tego ogłoszenia przed wydrukowaniem ich w Dzienniku Ustaw.

Wtedy redakcja „Monitora“ będzie miała możność zacytowania daty i numeru Dziennika Ustaw, w którym dane rozporządzenie się ukazało.

Z tego względu należy zwrócić szczególną uwagę na przepis art. 4 powołanej ustawy, w myśl którego moc obowiązująca ogłoszonych w Dzienniku Ustaw aktów zaczyna się po upływie dni 14 od ich ogłoszenia, o ile w nich inaczej nie postanowiono. Ponieważ bardzo często rozporządzenia mają obowiązywać natychmiast po ich ogłoszeniu, przeto należy w tych wypadkach w rozporządzeniach tych wyraźnie to właśnie postanowienie przytoczyć.

Przy interpretowaniu przepisu art. 1 powołanej ustawy, nakazującego ogłaszanie w Dzienniku Ustaw jedynie tych rozporządzeń, które zostały „wydane na podstawie obowiązujących ustaw“ należy mieć na względzie, że powszechnie obowiązujące rozporządzenia Rządu wydawane być mogą wogóle jedynie na podstawie obowiązujących ustaw. Z tego względu należy w każdem rozporządzeniu, mającem powszechnie obowiązywać, wymienić ten przepis ustawy, na którym się ono opiera. Dotychczasowa praktyka wykazuje, że zasada ta nie zawsze była ściśle przestrzegana.

Z powyższego wynika, że w Dzienniku Ustaw nie mają być ogłaszane wszelkie wewnętrzne rozporządzenia i instrukcje dla tych rozporządzeń. Właściwem miejscem ogłaszania takich przepisów, o ile ono jest z tych czy innych względów wskazane, jest bądź Dziennik Urzędowy odnośnej władzy centralnej (vide art. 22, dekr. z d. 3 stycznia 1918 r. Dz. P. Nr. 1), bądź też, zwłaszcza, jeśli mają one obowiązywać organa kilku władz centralnych — „Monitor Polski“.

Niezależnie od przestrzegania na przyszłość powyższych zasad należy uzgodnić dotychczasowy stan faktyczny ze stanem prawnym. W tym celu zechce P. Minister (Prezes) zarządzić, by wszelkie rozporządzenia, odpowiadające cechom w art. 1 wymienionej ustawy podanym, wydane przez P. Ministra (Prezesa) po dniu 16 sierpnia 1919 r. zostały ogłoszone w Dzienniku Ustaw o ile do tej pory jeszcze w nim ogłoszone nie zostały, przyczem należy zwrócić uwagę, że redakcji tego Dziennika winny być przesłane oryginały odnośnych rozporządzeń, gdyż na podstawie odpisów ogłoszenie ich uskutecznione być nie może. Jeżeli pierwotne oryginały zaginęły, należy sporządzić ich duplikaty, które o ile zostanie na nich umieszczony własnoręczny podpis P. Ministra (Prezesa), będą dla redakcji Dziennika Ustaw zupełnie równoznaczne z pierwotnym oryginałem.

Ze względu na to, że ustawa o wydawaniu Dziennika Ustaw nie obowiązuje narazie na obszarze b. Dzielnicy Pruskiej, istniejący tam dotychczas tryb publikacji rozporządzeń Ministra b. Dzielnicy Pruskiej pozostawia się narazie bez zmiany.

Warszawa, d. 15 grudnia 1919 r.

Prezydent Ministrów

(—) *L. Skulski.*

820.

Załącznik do ustawy tymczasowej z dnia 2 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 65 poz. 395) o organizacji władz administracyjnych II instancji (p. Dz. Urz. Nr. 3 poz. 802).

Projekt podziału terytorjalnego na województwa.

I. Województwo Warszawskie.

1.	Błonie	140312
2.	Ciechanów	80061
3.	Gostynin	88405
4.	Grójec	144158
5.	Kutno	101958
6.	Lipno	109388
7.	Łowicz	107598
8.	Maków	68612
9.	Mińsk	124428
10.	Mława	114372
11.	Nieszawa	114542
12.	Płock	123867
13.	Płońsk	105001
14.	Przasnysz	79482
15.	Pułtusk	118864
16.	Radzymin	81896
17.	Rawa	90936
18.	Rypin	89975
19.	Sierpce	83902
20.	Skierniewice	70094
21.	Sochaczew	74557
22.	Warszawa	275178
23.	Włocławek	127640
	Ludności	2515226

II. Województwo Łódzkie.

1.	Brzeziny	136102
2.	Kalisz	179301
3.	Koło	139597
4.	Konin	119775
5.	Łask	160580
6.	Łódź	577558
7.	Łęczyca	147601
8.	Piotrków	187704
9.	Radomsk	168625
10.	Sieradz	172052
11.	Słupca	122905
12.	Turek	122015
13.	Wieluń	202895
	Ludności	2436710

III. Województwo Kieleckie.

1.	Będzin	359363
2.	Częstochowa	220794
3.	Iłża	143660
4.	Jędrzejów	100138
5.	Kielce	179173
6.	Kozienice	137260
7.	Końskie	154238
8.	Miechów	150414
9.	Olkusz	152013
10.	Opoczno	133072
11.	Opatów	173280
12.	Pińczów	138015
13.	Radom	196468
14.	Sandomierz	131766
15.	Stopnica	158371
16.	Włoszczowa	95123
	Ludności	2623148

IV. Województwo Lubelskie.

1.	Biłgoraj	118217
2.	Biała	91457
3.	Chełm	179882
4.	Garwolin	150693
5.	Hrubieszów	141064
6.	Janów	137921
7.	Krasnystaw	126276
8.	Konstantynów	81156
9.	Lublin	209219
10.	Lubartów	114225
11.	Łuków	125764
12.	Puławy	173314
13.	Radzyń	103275
14.	Siedlce	96258
15.	Sokołów	80732
16.	Tomaszów	116697
17.	Węgrów	94393
18.	Włodawa	119933
19.	Zamość	146456
	Ludności	2406932

V. Województwo Białostockie.

1.	Augustów	89764
2.	Białystok	231548
3.	Bielsk	181623
4.	Kolno	80517
5.	Łomża	124049
6.	Ostrów	100695
7.	Ostrołęka	92143
8.	Sejny	87579
9.	Suwałki	100701
10.	Sokółka	115155
11.	Szczuczyn	72971
12.	Wysoko-Mazow.	86139
	Ludności	1362884

VI.

821.

Ruch służbowy w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w grudniu 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych *mianował:*

Radcę Ministerjalnego Dulębę Zbigniewa Dr.— Naczelnikiem Wydziału.
St. Referenta Longchamps Berier Andrzeja— Radcą Ministerjalnym.
Szmidta Edmunda — Inspektorem Kontroli Rachunkowej (w kat. VII et. pł.).
Rekowskiego Romana — Referentem.
Pogorzelskiego Stanisława — Referentem.
Suchego Karola — Referentem.
Jantzena Stefana Dr. — Referentem.
Śliwińskiego Jana — Referentem.
Pom. Referenta Starzyńskiego Stanisława — Intendentem.
St. Kancelistkę Zegartową Jadwigę — Sekretarzem.

Zwolnił ze służby w Ministerstwie na skutek podania:

Szefa Sekcji Kasznicę Stanisława Dr.
Referenta Łopatto Walerjana.
Sekretarza Ettingerównę Janinę.
Radcę Ministerjalnego Marczewskiego Zygmunta — wskutek reorganizacji Ministerstwa.

VII.

OBWIESZCZENIA.

822.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 27 października 1919 r. № P. Z. 2235 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 123 stowarzyszenie pod nazwą „Stow. Lekarzy ziemi Łomżyńskiej" z siedzibą w Łomży.

823.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 31 października 1919 r. № P. Z. 4227 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 124 stowarzyszenie pod nazwą „Zaw. Zw. Maszynistów Kolejowych w Polsce".

824.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 4 listopada 1919 r. № P. Z. 5624 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 125 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Pszczelarskie" w Puławach.

825.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 6 listopada 1919 r. № P. Z. 14 zostało wciądnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 126 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. badań Dziejów Reformacji w Polsce".

826.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 7 listopada 1919 r. № P. Z. 1362 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 127 stowarzyszenie pod nazwą „W Jedności Siła".

827.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 12 listopada 1919 r. № P. Z. 5876 zostało zatwierdzone i wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 128 stowarzyszenie pod nazwą „Ekspozytura Związku Narodowego Pol. w Stanach Zjed. Ameryki Pół".

828.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 12 listopada 1919 r. № P. Z. 2758 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 129 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Miłośników Sportu Wędkarskiego" z siedzibą w Warszawie.

829.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 13 listopada 1919 r. № P. Z. 3737 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 130 stowarzyszenie pod nazwą „Klub polityczny Kobiet postępowych" z siedzibą w Warszawie.

830.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 18 listopada 1919 r. № P. Z. 5127 zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków, № 132 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Leśników Polskich w Warszawie".

Drukiem P. Ambroziewicza i „Straży Kresowej", Warszawa, Jasna Nr. 8.